Ἀριθμὸς 12. Σεπτέμβριος 1891.

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ὙΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν καὶ τῆς ῥοδωνιᾶς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».
(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

μυστήρια δὲν ἀποκαλύπτονται ἢ ἐν τῇ μοναξίᾳ, εἰς τὸν σοφὸν τὸν ἐν σιγῇ «τὸν νοῦν εἰς ἑαυτὸν συλλέγοντα» καὶ κρατοῦντα κρατερῶς καὶ γαληνίως ἑαυτοῦ.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ πνεῦμα φωτίζεται ἀναζητοῦν τὸν Θεὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βουλήσεως. Ὁ Θεὸς εἶπε «Γεννηθήτω τὸ φῶς» καὶ τὸ φῶς ἐπλημμύρησε τὸ διάστημα. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ λέγῃ: «Ἐκδηλούσθω μοι ἡ Ἀλήθεια, γένοιτό μοι τὸ Ἀγαθόν!» Ἂν δὲ ὁ ἄνθρωπος κατέχῃ ὑγιᾶ βούλησιν, θὰ ἴδῃ τὴν Ἀλήθειαν λάμ-

πουσαν, καί, παρ' αὐτῆς ὁδηγούμενος, θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου. Ἂν τὸ σύμβολον ΙΙ φανῇ ἐπὶ τοῦ Ὡροσκοπίου σου, κροῦσον θαρραλέως τὴν θύραν τοῦ μέλλοντος καὶ ἀνοιγήσεταί σοι· ἀλλὰ σπούδασον ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ὁδὸν εἰς ἣν θὰ εἰσέλθῃς. Στρέφε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας δοθήσεταί σοι. Ἀπόκρυπτε τοὺς σκοπούς σου, ἵνα μὴ περιέλθωσιν εἰς τὴν ἀντιλογίαν τῶν ἀνθρώπων.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΙΙΙ.—ΓΡΑΜΜΑ Γομορ (Γ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 3.

Γ=3 δηλοῖ, ἐν τῷ *θείῳ Κόσμῳ*, τὴν ὑπερτάτην Δύναμιν, τὸν αἰωνίως ἐν ἐνεργείᾳ Νοῦν, τὴν ἀπόλυτον Σοφίαν.—Ἐν τῷ *νοερῷ Κόσμῳ*, τὴν παγκόσμιον γονιμότητα τοῦ Ὄντος — Ἐν τῷ *φυσικῷ Κόσμῳ*, τὴν Φύσιν ἐν ἐργασίᾳ, τὴν βλάστησιν τῶν πράξεων τῶν ἐκ τῆς Βουλήσεως ἀναφυομένων.

Τὸ μυστήριον ΙΙΙ εἰκονίζεται [1]) . . .

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ ἐπιβεβαιοῦν καὶ θέλειν τὸ δίκαιον, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ δημιουργεῖν σχεδὸν ἤδη αὐτά· ἐπιβεβαιοῦν καὶ θέλειν τὸ ἀντίθετον, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ παραδίδειν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἂν τὸ ΙΙΙ μυστήριον ἐκδηλωθῇ μεταξὺ τῶν μαντικῶν σημείων τοῦ Ὡροσκοπίου σου, ἔλπιζε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιχειρήσεών σου, ἀρκεῖ νὰ γινώσκῃς νὰ συνενοῖς τὴν γονιμοποιοῦσαν δραστικότητα πρὸς τὴν ὀρθοφροσύνην τοῦ πνεύματος, τὴν ἐπιφέρουσαν τὴν καρποφορίαν τῶν ἔργων.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ IV.—ΓΡΑΜΜΑ Διναΐν (Δ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 4.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι οὐδὲν ἀνθίσταται εἰς τὴν στερρὰν βούλησιν τὴν ὡς μοχλὸν ἔχουσαν τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δικαίου. Τὸ μάχεσθαι πρὸς τὸ «ἀφικνεῖσθαι ἐπὶ τὸ πέρας τῆς εὐχῆς», εἶνε κἄτι τι πλέον τοῦ δικαιώματος, εἶνε καθῆκον. Ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ θριαμβεύων ἐκπληροῖ τὴν ἐπίγειον ἀποστολήν του· ὁ δὲ ὑποκύπτων κατὰ τὴν ἀφοσίωσίν του προσκτᾶται τὴν ἀθανασίαν. Ἂν τὸ

---

1) Σ. Μ. Ἀναβάλλομεν ἐς ἄλλοτε τὴν περιγραφὴν των εἰκόνων τῶν ἑτέρων συμβόλων.

μυστηριῶδες σύμβολον IV φαίνηται ἐπὶ τοῦ Ὡροσκοπίου σου, σημαίνει ὅτι ἡ πραγμάτωσις τῶν ἐλπίδων σου ἐξαρτᾶται ἔκ τινος ὄντος ἰσχυροτέρου σοῦ: ζήτησον νὰ τὸ γνωρίσῃς καὶ ἕξεις τὴν ὑποστήριξίν του.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ V.—ΓΡΑΜΜΑ Ενι (Ε).—ΑΡΙΘΜΟΣ 5.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι πρὶν ἢ εἴπῃς διά τινα ὅτι εἶνε εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς δέον νὰ γινώσκῃς πῶς ἐχρησιμοποίησε τὴν θέλησίν του, διότι πᾶς τις δημιουργεῖ τὸν βίον του κατὰ τὴν εἰκόνα τῶν ἔργων του. Τὸ Δαιμόνιον τοῦ Ἀγαθοῦ εἶνε δεξιᾷ σου, τὸ δὲ τοῦ Κακοῦ ἀριστερᾷ· ἡ φωνή των δὲν ἀκούεται ἢ παρὰ τῆς συνειδήσεώς σου: σύλλεξον εἰς ἑαυτὸν τὸν νοῦν, καὶ ἀποκριθήσεταί σοι.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VI.—ΓΡΑΜΜΑ Ur (U,V).—ΑΡΙΘΜΟΣ 6.

Μέμνησο ὅτι παρὰ τῷ κοινῷ τῶν ἀνθρώπων, τὸ θέλγητρον τῆς κακίας προσελκύει μᾶλλον ἢ ἡ αὐστηρὰ ὡραιότης τῆς ἀρετῆς. Ἂν τὸ μυστηριῶδες σύμβολον VI παρουσιάζηται εἰς τὸ Ὡροσκόπιόν σου, πρόσεχε εἰς τὰς ἀποφάσεις σου. Τὰ προσκόμματα φράττουσι τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας ἣν ἐπιδιώκεις· αἱ ἐναντιότητες περιΐπτανται περὶ σέ, ἡ δὲ βούλησίς σου ἐνδοιάζει μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων μερῶν. Ἡ ἀμφιταλάντευσις τῆς γνώμης, ἐν παντὶ πράγματι, εἶνε ὀλεθριωτέρα τῆς κακῆς ἐκλογῆς. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἢ ὀπίσω, ἀλλὰ μὴ δίσταζε, καὶ γίνωσκε ὅτι ἅλυσις ἐξ ἀνθέων εἶνε μᾶλλον δυσδιάρρηκτος ἢ σιδηρᾶ ἅλυσος.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VII.—ΓΡΑΜΜΑ Ζάιν (Ζ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 7.

Μέμνησο ὅτι τὸ κράτος τοῦ κόσμου ἀνήκει εἰς τοὺς κατέχοντας τὴν κυριαρχίαν τοῦ Πνεύματος, δηλ. τὸ φῶς τὸ φωτίζον τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς. Συντρίβων τὰ προσκόμματα, συντρίβεις τοὺς ἐχθρούς σου, αἱ δ' εὐχαί σου θὰ πραγματωθῶσιν, ἂν προσέλθῃς πρὸς τὸ μέλλον μετὰ θάρρους ὡπλισμένου διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ δικαίου σου.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VIII. — ΓΡΑΜΜΑ Ἦλητα (Η). — ΑΡΙΘΜΟΣ 8.

Μέμνησο ὅτι τὸ νικᾶν καὶ δεσπόζειν τῶν ὑπερβληθέντων προσκομμάτων, εἶνε μέρος τι μόνον τῆς ἀνθρωπίνης ὑποχρεώσεως. Ἀλλὰ πρὸς

συμπλήρωσιν αὐτῆς, δέον νὰ ἰσοσταθμίσῃ τις ἁπάσας τὰς εἰς ἐνέργειαν τεθείσας δυνάμεις. Πάσης δράσεως παραγούσης μίαν ἀντίδρασιν, ἡ Βούλησις ὀφείλει νὰ προΐδῃ τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων, ἵνα τὴν μετριάσῃ ἢ ἐξουδετερώσῃ. Πᾶν μέλλον ἀμφιταλαντεύεται μεταξὺ τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Πᾶσα διάνοια ἀγνοοῦσα τὴν διὰ τῆς ἰσορροπίας ἐδραίωσίν της ὁμοιάζει πρὸς ἥλιον εἰς ἐξάμβλωσιν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ IX.—ΓΡΑΜΜΑ Θῆτα (Θ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 10.

Μέμνησο ὅτι ἡ Σύνεσις εἶνε ὁ ὁπλισμὸς τοῦ Σοφοῦ. Ἡ Περίσκεψις συντελεῖ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τῶν σκοπέλων ἢ τῶν ἀβύσσων καὶ τὴν προαίσθησιν τῆς προδοσίας. Λάμβανε αὐτὴν ὡς ὁδηγὸν εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας. Οὐδὲν ἀδιάφορον ἐνταῦθα· χάλιξ δυνατὸν ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ ἅρμα ἡγεμόνος. Μέμνησο ὅτι ἂν ὁ Λόγος ᾖ ἀργυροῦς, ἡ Σιγὴ ὅμως εἶνε χρυσῆ.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ X.—ΓΡΑΜΜΑ Ιορι (Ι).—ΑΡΙΘΜΟΣ 10.

Μέμνησο ὅτι ἵνα δύνηταί τις, δέον νὰ θέλῃ· ἵνα δὲ θέλῃ τελεσιουργῶς, πρέπει νὰ τολμᾷ· ἵνα ἐπιτυχῶς τολμᾷ, πρέπει νὰ γινώσκῃ νὰ σιγᾷ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς δράσεως. Πρὸς κτῆσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ κατέχειν τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Ἰσχύν, δέον νὰ θέλῃ τις ἐν ὑπομονῇ, μετ' ἀκαμάτου ἐγκαρτερήσεως. Καί, ἵνα διακρατῆσαι ἐπὶ τῶν ἀκροτήτων τῆς ζωῆς, ἂν ἤθελες ἀφιχθῇ εἰς αὐτάς, δέον νὰ μάθῃς νὰ ἐμβατεύῃς, δι' ἑνὸς βλέμματος, ἄνευ σκοτοδινίας, εἰς τὰ μεγαλείτερα βάθη.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XI.—ΓΡΑΜΜΑ Κάϊτα (Κ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 20

Μέμνησο ὅτι ἵνα δύνησαι, δέον νὰ πιστεύῃς ὅτι δύνασαι. Πρόβαινε μετὰ ἐμπιστοσύνης: τὸ ἐμπόδιον εἶνε φάσμα. Ἵνα καταστῇς ἰσχυρός, πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃς σιγὴν εἰς τὰς ἀδυναμίας τῆς καρδίας· πρέπει νὰ σπουδάσῃς τὸ χρέος, ὅπερ εἶνε ὁ κανὼν τοῦ δικαιώματος καὶ νὰ ἀσκῇς τὴν δικαιοσύνην ὡς ἐξ ἀγάπης προς αὐτήν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XII.—ΓΡΑΜΜΑ Λουζὲν (Λ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 30.

Μέμνησο ὅτι ἡ ἀφοσίωσις εἶνε νόμος θεῖος, ὃν οὐδεὶς θ' ἀποφύγῃ·

ἀλλὰ μὴ ἀνάμενέ ποτε ἢ ἀχαριστίαν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Ἔστω λοιπὸν ἡ ψυχή σου ἑτοίμη πάντοτε νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Αἰώνιον, διότι ἂν τὸ σύμβολον XII ἀναφανῇ ἐπὶ τοῦ Ὡροσκοπίου σου, ὁ βίαιος θάνατος θὰ στήσῃ τὰς παγίδας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου. Ἀλλ' ἂν ὁ κόσμος προσβάλῃ τὴν ἐπίγειον ζωήν σου, σὺ μὴ ἄφινε αὐτὴν πρὶν ἢ παραδεχθῇς μετ' ἐγκαρτερήσεως τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ θεοῦ καὶ πρὶν ἢ συγχωρήσῃς καὶ τοὺς σκληροτέρους τῶν ἐχθρῶν σου· διότι ὁ μὴ συγχωρῶν ἐδῶ κάτω θὰ καταδικασθῇ, πέραν αὐτῆς τῆς ζωῆς, εἰς αἰωνίαν ἀπομόνωσιν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XIII.—ΓΡΑΜΜΑ Ματαλὸθ (Μ.)—ΑΡΙΘΜΟΣ 40

Μέμνησο ὅτι τὰ ἐπίγεια ἐπ' ὀλίγον διαρκοῦσι, καὶ ὅτι αἱ ἀνώταται τῶν ἡγεμονιῶν δρεπανίζονται ὡς τὰ χόρτα τῶν ἀγρῶν. Ἡ διάλυσις τῶν ὁρατῶν ὀργάνων σου θὰ γίνῃ θᾶττον ἢ ὡς τὸ ἀναμένεις· ἀλλὰ μὴ φοβοῦ ταύτην, διότι ὁ θάνατος δὲν εἶνε ἢ ἡ ἀναγέννησις εἰς ἄλλην ζωήν. Τὸ σύμπαν ἐπαναρροφᾷ ἀπαύστως πᾶν ὅ,τι, ἐκ τοῦ κόλπου του ἐξελθόν, δὲν ἐπνευματοποιήθη. Ἀλλ' ἡ ἀπὸ τῶν ὑλικῶν ἐνστίκτων ἀπελευθέρωσις, δι' ἐλευθέρας καὶ ἑκουσίας προσχωρήσεως τῆς ψυχῆς μας πρὸς τοὺς νόμους τῆς παγκοσμίου κινήσεως, συνίστησιν ἐν ἡμῖν τὴν πλάσιν δευτέρου ἀνθρώπου, τοῦ οὐρανίου ἀνθρώπου, καὶ κατάρχεται τὴν ἀθανασίαν μας.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XIV. — ΓΡΑΜΜΑ Ναϊν (Ν). — ΑΡΙΘΜΟΣ 50.

Υἱὲ τῆς Γῆς, δοκίμασον τὰς δυνάμεις σου, ὄχι ἵνα ὀπισθοχωρήσῃς ἔναντι τῶν ἔργων σου, ἀλλ' ἵνα καταστρέψῃς τὰ προσκόμματα, ὅπως τὸ ὕδωρ πίπτον στάγδην φθείρει τὴν σκληροτέραν τῶν πετρῶν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XV. — ΓΡΑΜΜΑ Ξιρὼν (Ξ). — ΑΡΙΘΜΟΣ 60.

Υἱὲ τῆς Δῆς, ὁστισδήποτε κἂν ᾖς, ἰδὲ τὰς γηραιὰς δρῦς τὰς περιφρονούσας τὸν κεραυνόν, καὶ ἃς ὁ κεραυνὸς κατεσύντριψεν ἀφοῦ τὰς ἐσεβάσθη ἐπὶ πλέον τοῦ αἰῶνος. Μὴ ἐμπιστεύου εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἰσχύν σου, ἂν ὁ Θεὸς δὲν σοὶ ἐπέτρεψε νὰ κατάσχῃς τὴν κλεῖδα τῶν μυστηριωδῶν συμβόλων, τὸν δεσμευόντων τὴν Εἱμαρμένην-

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVI.—ΓΡΑΜΜΑ Ὀλελὰθ (Ο). — ΑΡΙΘΜΟΣ 70.

Μέμνησο ὅτι πᾶσα ἀτυχὴς δοκιμασία, ἀποδεχθεῖσα δι' ἐγκαρτερήσεως εἰς τὴν ὑπερτάτην Βούλησιν τοῦ Παντοδυνάμου, εἶνε πρόοδος συντελεσθεῖσα, δι' ἣν ἕξεις τὴν αἰώνιον ἀνταμοιβήν. Τὸ πάσχειν, εἶνε ἐργάζεσθαι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς Ὕλης, εἶνε περιβάλλεσθαι τὴν ἀθανασίαν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVII. — ΓΡΑΜΜΑ Πιλὼν (Π).—ΑΡΙΘΜΟΣ 80.

Μέμνησο ὅτι ἡ Ἐλπὶς εἶνε ἀδελφὴ τῆς Πίστεως. Ἀπεκδύσου τὰ πάθη καὶ τὰς πλάνας, ἵνα σπουδάσῃς τὰ μυστήρια τῆς ἀληθοῦς Σοφίας, καὶ ἡ κλεὶς αὐτῶν δοθήσεταί σοι. Τότε ἀκτὶς τοῦ θείου Φωτὸς θὰ ἐκλάμψῃ ἀπὸ τοῦ ἀποκρύφου Ἀδύτου ἵνα διαλύσῃ τὰ σκότη τοῦ μέλλοντός σου καὶ σοὶ δείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας. Ὅ,τι κἂν συμβῇ σοι, μὴ σύντριβε τὰ ἄνθη τῆς Ἐλπίδος, καὶ θὰ δρέψῃς τοὺς καρποὺς τῆς Πίστεως.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVIII.—ΓΡΑΜΜΑ Τσαδὶ (ΤΣ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 90.

Μέμνησο ὅτι ὁ περιφρονῶν τὸ ἄγνωστον σπεύδει εἰς τὴν ἀπώλειαν. Τὰ ἐχθρικῶς διακείμενα πνεύματα, ἐξεικονιζόμενα διὰ τοῦ λύκου, τὸν περικυκλοῦσι δι' ἐνεδρῶν· τὰ δὲ δουλοπρεπῆ, τὰ διὰ τοῦ κυνὸς εἰκονιζόμενα, τῷ ἀποκρύπτουσι τὰς προδοσίας των διὰ χαμαιζήλου κολακείας· καὶ τὰ νωθρὰ πνεύματα, τὰ ὑπὸ ἕρποντος καρκίνου εἰκονιζόμενα, θὰ διέλθουν ἄνευ συγκινήσεως παρὰ τὴν πτῶσίν του. Παρατήρει, ἄκουε, καὶ γίνωσκε νὰ σιγᾷς.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XIX.—ΓΡΑΜΜΑ Ρασὶθ (Ρ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 100.

Μέμνησο ὅτι πᾶσα εὐτυχία εἶνε ἄστατος, καὶ ἡ φαινομένη μᾶλλον ἑδραία. Ἡ ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς εἶνε ὁ καρπὸς ὃν δέον νὰ ἐξαγάγῃ αὕτη ἐκ τῶν ἀλληλοδιαδόχων δοκιμασιῶν της. Ἔλπιζε ἐν τῇ ὀδύνῃ ἀλλὰ δυσπίστει ἐν τῇ εὐημερίᾳ. Μὴ κοιμοῦ μήτε ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ μήτε ἐν τῇ λήθῃ. Κατὰ τὴν στιγμήν, ἣν ἀγνοεῖς, πιθανὸν νὰ στραφῇ ὁ τροχὸς τῆς Τύχης: θὰ ἀνυψωθῇς τότε ἢ θὰ καταρριφθῇς παρὰ τῆς Σφιγγός.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XX.—ΓΡΑΜΜΑ Σίχέν (Σ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 200.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XXI.—ΓΡΑΜΜΑ Quitolath (Q).— ΑΡΙΘΜΟΣ 300.

Μέμνησο ὅτι τὸ φῶς τῶν Μυστηρίων εἶνε ρευστὸν τρομερὸν, ὅπερ ἡ Φύσις παρέχει πρὸς χρῆσιν τῆς Βουλήσεως. Φωτίζει τοὺς γινώσκοντας νὰ τὸ διευθύνωσι· κατακεραυνοβολεῖ δὲ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἰσχύν του ἢ τοὺς καταχρωμένους αὐτό.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XXII.—ΓΡΑΜΜΑ Τὼτ (Τ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 400.

Αὐτὸ τὸ ὑπέρτατον σύμβολον τῆς Μαγείας εἰκονίζεται διὰ στεφάνου ἐκ ρόδων χρυσῶν, περικλείοντος ἀστέρα καὶ τεθειμένου εἰς κύκλον πέριξ τοῦ ὁποίου κατατάσσονται ἐν ἴσῃ ἀποστάσει τέσσαρες κεφαλαί: ἀνθρώπου, ταύρου, λέοντος καὶ ἀετοῦ. Εἶνε τὸ σῆμα ὅπερ φέρει ὁ Μάγος ὁ ἀνελθὼν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μυήσεως..... Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ κράτος τοῦ Κόσμου ἀνήκει εἰς τὸ κράτος τοῦ Φωτός, καὶ ὅτι τὸ κράτος τοῦ Φωτὸς εἶνε ὁ θρόνος ὃν ὁ Θεὸς προώρισε διὰ τὴν ἁγιασθεῖσαν Βούλησιν. Ἡ Εὐτυχία εἶνε, διὰ τὸν Μάγον, ὁ καρπὸς τῆς γνώσεως τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ· ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει τὸ δρέπειν αὐτὸν τὸν ἄφθαρτον καρπὸν ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν δεσπόζοντα ἑαυτοῦ καὶ δυνάμενον οὕτω νὰ προσπελάσῃ πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν ὀρέγηται.

Ἂς ἀνακεφαλαιώσωμεν ἤδη αὐτὰ τὰ 22 Μυστήρια ἐν 22 τίτλοις ἐκφράζουσι τὰ σύμβολα.

Τὸ 1ον ὀνομάζεται ὁ *Μάγος*, εἰκονίζει δὲ συμβολικῶς τὴν *Βούλησιν*.

Τὸ 2ον ἡ *Θύρα τοῦ ἀποκρύφου Ἀδύτου*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἐπιστήμην* ἥτις ὀφείλει νὰ διευθύνῃ τὴν θέλησιν.

Τὸ 3ον ἡ *Οὐρανία Ἶσις*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Δρᾶσιν* ἥτις ὀφείλει νὰ ἐκδηλοῖ τὴν βούλησιν συνηνωμένην πρὸς τὴν ἐπιστήμην.

Τὸ 4ον ὁ *κυβικὸς Λίθος*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Πραγμάτωσιν* τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, τὸ τετελεσμένον ἔργον.

Τὸ 5ον ὁ *Κύριος τῶν Μυστηρίων*, συμβολίζει δὲ τὴν *Ἔμπνευσιν* ἣν ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει παρὰ τῶν ἀποκρύφων Δυνάμεων.

Τὸ 6ον καλεῖται αἱ *Δύο Ὁδοί*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Δοκιμασίαν*, εἰς ἣν ὑπόκειται πᾶσα βούλησις ἐνώπιον τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ.

Τὸ 7ον τὸ *Ἅρμα τοῦ Ὀσίριδος*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Νίκην*, δηλ. τὴν

ἐκλογὴν τοῦ Καλοῦ, ὅπερ εἶνε ὁ καρπὸς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου.

Τὸ 8ον *Θέμις*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἰσορροπίαν*, ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὴν πλάστιγγα ἥτις εἶνε τὸ σύμβολον τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ 9ον καλεῖται ὁ *κεκαλυμμένος Λύχνος*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Σύνεσιν*, ἥτις συγκρατεῖ τὴν ἰσορροπίαν.

Τὸ 10ον ἡ *Σφίγξ*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Μοῖραν*, εὐδαίμονα ἢ κακοδαίμονα, ἥτις συνοδεύει πᾶσαν ζωήν.

Τὸ 11ον ὁ *δαμασμένος Λέων*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἰσχύν*, ἣν πᾶς τις κέκληται νὰ κατακτήσῃ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεών του.

Τὸ 12ον καλεῖται ἡ *Θυσία*, εἰκονίζει δὲ τὸν βίαιον θάνατον.

Τὸ 13ον ἡ *Ἅρπη*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Μεταμόρφωσιν* τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. τὴν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν μετάβασιν διὰ τοῦ φυσικοῦ θανάτου.

Τὸ 14ον *τὸ ἡλιακὸν Δαιμόνιον*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἑτοιμότητα* (τὴν δύναμιν πρὸς τὸ ἐφευρίσκειν ἀμέσως τὸν κατάλληλον τρόπον τῆς δράσεως) τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς βουλήσεως, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς δράσεως συνδυασμένων.

Τὸ 15ον καλεῖται *Τυφών*, εἰκονίζει δὲ τὸ *Πεπρωμένον*, τὸ πατάσσον ἀπροσδοκήτως.

Τὸ 16ον ὁ *κεραυνόπληκτος Πύργος*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Καταστροφὴν* ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις τῆς ἰδέας ταύτης.

Τὸ 17ον ὁ *Ἀστὴρ τῶν Μάγων*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἐλπίδα*, ἥτις ἄγει πρὸς τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως.

Τὸ 18ον τὸ *Σκιόφως*, συμβολίζει δὲ τὰς *Ἀποπλανήσεις*, αἵτινες μᾶς γνωρίζουσι τὴν ἀδυναμίαν μας.

Τὸ 19ον τὸ *ἀπαυγάζον Φῶς*, εἰκονίζει δὲ τὴν ἐπίγειον *Εὐδαιμονίαν*.

Τὸ 20ον ἡ *Ἀφύπνωσις τῶν τεθνεώτων*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἀνανέωσιν*, τὴν μεταβάλλουσαν τὸ Κακὸν εἰς Ἀγαθόν, ἐν τῇ σειρᾷ τῶν δοκιμασιῶν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς πᾶν στάδιον.

Τὸ 21ον ὁ *Κροκόδειλος*, εἰκονίζει δὲ τὸν *Ἐξιλασμὸν* τῶν πλανῶν ἢ τῶν ἑκουσίων σφαλμάτων.

Τὸ 22ον καλεῖται ὁ *Στέφανος τῶν Μάγων*, εἰκονίζει δὲ συμβολικῶς *τὴν Ἀνταμοιβήν*, τὴν εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀπονεμομένην ἐπὶ

τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἐν τῇ γῇ ἀποστολῆς του καὶ τῷ ἐπ' αὐτῆς ἀπαυγάσματι σημείων τινῶν τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ.

Συνδέοντες ἤδη τὰς σημασίας τῶν 22 τούτων συμβόλων δυνάμεθα νὰ ἀποτελέσωμεν τὴν σύνθεσιν τῆς Μαγείας διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων:

Ἡ ἀνθρωπίνη ***Βούλησις*** (1) διαφωτιζομένη παρὰ τῆς ***Γνώσεως*** (2) καὶ ἐκδηλουμένη διὰ τῆς ***Δράσεως*** (3), δημιουργεῖ τὴν ***Πραγμάτωσιν*** (4) ἰσχύος τινὸς ᾗ χρᾶται καὶ καταχρᾶται, κατὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ***Ἔμπνευσιν*** (5), ἐν τῷ κύκλῳ τῷ διαγεγραμμένῳ παρὰ τῶν νόμων τῆς παγκοσμίου τάξεως. — Ἀφοῦ ὑπερνικήσῃ τὴν ***Δοκιμασίαν*** (6), τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῇ ὑπὸ τῆς θείας Σοφίας, κτᾶται διὰ τῆς ***Νίκης*** του (7) τὸ ἔργον ὅπερ ἐδημιούργησε· καί, ἀποκαθιστῶσα τὴν ***Ἰσορροπίαν*** της (8) ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς ***Συνέσεως*** (9), δεσπόζει τῶν ταλαντώσεων τῆς ***Μοίρας*** (10). — Ἡ ***Δύναμις*** (11) τοῦ ἀνθρώπου, ἐξαγιασθεῖσα διὰ τῆς ***Θυσίας*** (12), ἥτις εἶνε ἡ ἑκουσία αὐτοῦ προσφορὰ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἀφοσιώσεως ἢ τοῦ ἐξαγνισμοῦ, θριαμβεύει τοῦ Θανάτου· ἡ δὲ θεία ***Μεταμόρφωσίς*** του (13) ἀνυψοῦσα αὐτόν, μετὰ θάνατον, εἰς τὰ γαλήνια πεδία τῆς ἀεννάου προόδου, ἀντιτάττει τὴν πραγματικότητα ἀθανάτου τινὸς ***Ἑτοιμότητος*** (14) τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ αἰώνιον ψεῦδος τῆς ***Εἱμαρμένης*** (15). — Ὁ ροῦς τοῦ Χρόνου ἀναμετρεῖται διὰ τῶν καταστροφῶν· ἀλλά, πέραν ἑκάστης ***Καταστροφῆς*** (16), βλέπει τις ἀναφαινομένην τὴν αὐγὴν τῆς ***Ἐλπίδος*** (17) ἢ τὸ σκιόφως τῶν ***Παραπλανήσεων*** (18). Ὁ ἄνθρωπος ἐποφθαλμιᾷ ἀπαύστως πρὸς ὅ,τι τῷ διαφεύγει, ὁ δὲ ἥλιος τῆς ***Εὐτυχίας*** (19) δὲν ἀνατέλλει δι' αὐτὸν ἢ ὄπισθεν τοῦ τάφου, μετὰ τὴν ***Ἀνανέωσιν*** (20) τοῦ ὄντος αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου, τοῦ διανοίγοντος αὐτῷ ἀνωτέραν τινὰ σφαῖραν βουλήσεως, νοημοσύνης, δράσεως. — Πᾶσα βούλησις ἀφινομένη νὰ διευθύνηται ὑπὸ τῶν ἐνστίκτων τοῦ σώματος εἶνε ἀπάρνησίς τις τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀφιεροῦται εἰς τὸν ***Ἐξιλασμὸν*** (21) τῆς πλάνης ἢ τοῦ σφάλματος. — Πᾶσα, ἀπεναντίας, βούλησις ἑνουμένη πρὸς τὸν Θεὸν πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς Ἀληθείας καὶ ἄσκησιν τῆς Δικαιοσύνης, μετέχει, ἀπ' αὐτῆς τῆς ζωῆς, τῆς θείας ἰσχύος ἐπὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων, ***Ἀνταμοιβῆς*** (22) αἰωνίου τῶν ἀπηλευθερωμένων Πνευμάτων.

*
* *

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ Παστοφόρος ὡδήγησε τὸν δόκιμον

εἰς τὸ βάθος τῆς στοᾶς τῶν Μυστηρίων, καὶ τῷ ἀνοίγει θύραν τινὰ ἄγουσαν πρὸς νέον θόλον, στενὸν καὶ μακρόν, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου φαίνεται κάμινος φλέγουσα.

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς τρομερᾶς θέας, ὁ δόκιμος τρέμει. «Ποῖ πορεύομαι; . . . διερωτᾷ ἑαυτὸν χαμηλῇ τῇ φωνῇ· εἶνε κίνδυνος ἀδιέξοδος, . . . εἶνε ὁ θάνατος! . . .»

«—Υἱὲ τῆς Γῆς, ἐπαναλαμβάνει ὁ Παστοφόρος, οἱ κίνδυνοι καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν ἐκφοβίζουν ἢ τὰς ἐξαμβλωματικὰς φύσεις. Ἂν ᾖς φαῦλος, ἄνανδρος, πρὸς τί ἦλθες ἐνταῦθα; . . . Ἰδὲ ἐμέ, διέβην ἄλλοτε αὐτὴν τὴν φλόγα ὡς πεδίον ἐκ ῥόδων».

Ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τοῦ καλοκάγάθου μειδιάματος τοῦ Μάγου, ὁ δόκιμος ἀναθαρρεῖ καὶ προβαίνει, ἐνῷ ἡ παστὰς τῶν Μυστηρίων ἐπανακλείεται ὄπισθέν του. Ἡ σκέψις ἡ παρακολουθοῦσα πᾶσαν συγκίνησιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῷ λέγει ὅτι εἰς μάτην ἤκουσε πρὸ ὀλίγου τὴν διδασκαλίαν ἀφοῦ πρόκειται ν' ἀποθάνῃ. Ἀγνοεῖ πῶς θὰ περατωθῇ ἡ νέα αὕτη δοκιμασία· ἀλλὰ μήπως εἶχε προΐδῃ πῶς θ' ἀπηλλάσσετο τῶν πρώτων; . . . Ἐφ' ὅσον πλησιάζει πρὸς τὸ διάφραγμα τῆς πυρᾶς, ἡ ἐμπιστοσύνη του αὐξάνει, ὁ κίνδυνος φαίνεται μειούμενος. Ὁ κλίβανος καθίσταται ὀπτική τις ἀπάτη, ἐνεργηθεῖσα ἐξ ἐλαφρῶν τινων περιελίξεων ῥυτινωδῶν ξύλων, τεθειμένων διαστοιχηδὸν ἐπὶ κιγκλίδων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων σχηματίζεται δίοδος ἣν σπεύδει νὰ διέλθῃ ἀφόβως. Ὁρμᾷ, νομίζει τὴν δοκιμασίαν περατωθεῖσαν· ἀλλ' αἴφνης, τὸ ἀπρόοπτον τὸν καταλαμβάνει. Ἡ θολωτὴ δίοδος καταλήγει ἀποτόμως πρὸς ὕδωρ στάσιμον, οὗτινος ἡ εὐρεῖα ἐπιφάνεια καλύπτει ἄγνωστον βάθος. Ὄπισθέν του, καταρρέουσιν ἐκ τοῦ ἡμιανοιχθέντος θόλου ῥεύματα ἐλαίου ἀσφαλτώδους, σχηματίζοντος λάβαν πεπυρακτωμένην: ὁ κλίβανος ἐγένετο πραγματικότης.

Εὑρεθεὶς οὕτω μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ἐκ φλογὸς παραπετάσματος, καὶ τοῦ ὑποκρύπτοντος ἴσως παγίδα τινὰ ὕδατος ὁ δόκιμος προτιμᾷ εἰκῇ νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ σκοταίου ὕδατος. Οἱ πόδες του βαίνουσιν ἐπὶ ὀλισθηρᾶς κατωφερείας· βυθίζεται. Ἀνὰ πᾶν βῆμα, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος φαίνεται ὑψουμένη, . . . φθάνει εἰς τὸ στῆθός του, ... ὑψοῦται ἀκόμη, . . . φθάνει εἰς τοὺς ὤμους του: ἓν βῆμα περιπλέον καὶ θὰ κατακλυσθῇ! . . . Ἀλλ' ἡ λάμψις τοῦ κλιβάνου δεικνύει ὅτι ἀφίκετο ἤδη εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς λίμνης. Προσωτέρω, ἡ κατωφέρεια ἰσοπεδοῦται, ἀνυψοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ

ὑποστηρίζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἀπέναντι ὄχθην τὴν κλίμακα ἑνὸς πτερυγίου περικυκλουμένου ἐκ τῶν τριῶν μερῶν ὑπό τινος ὑψηλῆς ἀψῖδος. Ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ βάθους ἐξέχει θύρα ὀρειχάλκινος, ἣν φαίνεται διαιροῦσα εἰς δύο δικλίδας λεπτός τις κίων, εἰκονίζων στόμα λέοντος κρατοῦντος κρίκον τινά.

Ἡ θύρα αὕτη εἶνε κεκλεισμένη. Ὁ δόκιμος, ὑδροσταγὴς καὶ ῥιγῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀνέρχεται κοπιωδῶς τὴν κλίμακα. Φθὰς πρὸ τοῦ πτερυγίου ἐκπλήσσεται ἐπὶ τῷ ὅτι ὁδεύει ἐπὶ μετάλλου ἠχοῦντος. Σταματᾷ παρὰ τὴν θύραν ἵνα συνέλθῃ. Πέραν τῶν ὑδάτων ἅτινα διέβη, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ κλιβάνου ὠχριᾷ, εἶτα ἐξαφανίζεται: ἡ πυρκαϊὰ σβέννυται. Τὸ σκότος βασιλεύει ἐκ νέου, ἡ σιγὴ προξενεῖ τρόμον· οὐδεὶς φαίνεται: πῶς νὰ προχωρήσῃ; . . . πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ;

Ἀλλ' ἰδοὺ ἀκούεται μυστηριώδης τις φωνή: «Τὸ μὴ προβαίνειν εἶνε ἀπώλεια. Ὄπισθεν, εἶνε ὁ θάνατος· ἔμπροσθεν δὲ ἡ σωτηρία!...»

Φαντάζεταί τις τὴν ἀγωνίαν τοῦ δοκίμου. Βιαζόμενος ὑπὸ τῆς φρίκης, ψηλαφεῖ, τρέμων ἐν τῇ σκοτίᾳ, τὰ ἀνάγλυφα τῆς θύρας ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν τοῦ ἀνοίγματος αὐτῆς. Μήτοι ὁ κρίκος, ὃν εἶχεν ἴδει πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ στόματι τοῦ λέοντος καὶ οὗτινος τὸ κατώτατον μέρος εἰκονίζει κεφαλὴν ὄφεως οὐροβόρου, εἶνε εἶδός τι ῥόπτρου; Ἅμα ὅμως ὡς ἐκράτησεν αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν, τὸ μεταλλικὸν δάπεδον ἐκφεύγει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ δοκίμου, διαμείναντος οὕτω ἀνηρτημένου ὑπὲρ τὸ ἀχανὲς κενόν.

Ἡ δοκιμασία αὕτη ἦτο, κατὰ τὸ φαινόμενον, λίαν ἐπικίνδυνος, διότι πιθανὸν νὰ ἐξέφευγε τῶν χειρῶν τοῦ δοκίμου ὁ κρίκος· ἀλλ' οἱ Μάγοι προεῖδον τὴν περίπτωσιν ταύτην. Τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατήρχετο τὸ μεταλλικὸν δάπεδον διῃρεῖτο εἰς πολλὰ διαφράγματα ἐξ ὀθονῶν τεταμένων ὁριζοντίως, ἃς τὸ βάρος τοῦ σώματος θὰ διέσχιζε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης· ἡ προφύλαξις αὕτη θὰ ἤμβλυνε τὴν πτῶσιν. Ἐκτὸς τούτου πολλοὶ Παστοφόροι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ διακρατήσωσι τὸν δόκιμον εἰς τὰς ἀγκάλας των. Ἂν δὲν συνέβαινε πτῶσις, τὸ κινητὸν δάπεδον ἐπανήρχετο εἰς τὴν προτέραν θέσιν διά τινος μηχανισμοῦ· ὅτε δὲ ὁ δόκιμος ἐστηρίζετο ἐκ νέου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μεταλλίνου δαπέδου, τότε ἡ ὀρειχάλκινος θύρα ἠνοίγετο. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δώδεκα Νεωκόρων ἐπέδενεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶτα τὸν ὡδήγει εἰς τὰς τελευταίας αἰθούσας. Αἱ αἴθουσαι αὗται

κλείονται κατὰ διαστήματα διὰ κεκρυμμένων θυρῶν, ἃς οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ναοῦ εἰς οὐδένα ἀνοίγουσιν ἢ ἐπὶ *συνθήματι*.

Τὸ συνέδριον τῶν Μάγων ἀνέμενε τὸν μέλλοντα μύστην εἰς κρύπτην τινά, ὑπωρυγμένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυραμίδος.

Ἐπὶ τῶν στιλβόντων τοίχων τῆς κρύπτης ταύτης συμβολικὰ ἰχνογραφήματα ἀπεικόνιζον τὰ 48 Δαιμόνια τοῦ ἔτους, τὰ 7 Δαιμόνια τῶν πλανητῶν, τὰ 360 Δαιμόνια τῶν ἡμερῶν. Ἦτο βίβλος εἰκονογραφημένη ἧς αἱ εἰκόνες, διαχωριζόμεναι διὰ χρυσῶν ἐλασμάτων, περιελάμβανον ἁπάσας τὰς παραδόσεις ἃς ἡ Μαγεία παρέλαβε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ-Θώθ, τὸν μέγαν ἀποκαλυπτικόν. Ἅπασα ἡ ἱερατικὴ ἐπιστήμη ἦτο γεγραμμένη κάτωθεν ἑκάστου πίνακος· ἀλλ' ἡ γραφὴ αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀναγινώσκηται εἰμὴ παρὰ τῶν μυστῶν εἰς οὓς ὁ ***Ἱεροφάντης*** ἐνεπιστεύετο τὴν κλεῖδα μυστηριώδους τινὸς ἀλφαβήτου οὗτινος τὸ ἀπόρρητον ἠναγκάζοντο νὰ διατηρήσωσι διὰ τρομεροῦ ὅρκου. Ὁ αὐτὸς ὅρκος συνέδεεν ἄλλως τε ὅλους τοὺς προσηλύτους, ἀπὸ τοῦ ***Ζηλωτοῦ*** (τίτλου τοῦ πρώτου βαθμοῦ), μέχρι τοῦ ***Ῥοδοσταυρίτου*** (ἐννάτου βαθμοῦ), ὅστις ἐλάμβανε τὴν σφραγίδα τῆς ὑπερτάτης μυσταγωγίας.

Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς κρύπτης ἵσταντο τέσσαρα ἰσοϋψῆ ὀρειχάλκινα ἀγάλματα ἐπὶ κιόνων τριγωνικῶν. Τὸ πρῶτον παρίστα ***ἄνθρωπον***, τὸ δεύτερον ***ταῦρον***, τὸ τρίτον ***λέοντα***, τὸ τελευταῖον ***ἀετόν***, συμβολικὰς ὑποδιαιρέσεις τῆς Σφιγγός, περὶ ἧς ὡμιλήσαμεν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἑκάστης μορφῆς δοχεῖόν τι, ἐν σχήματι στεφάνου, περιεῖχεν ἑστίαν τινὰ φωτός. Ἑπτὰ τρίκλωνοι λυχνίαι, ἀνηρτημέναι ἐκ τοῦ θόλου μετὰ κοσύμβων χρυσῶν, συνεπλήρουν τὸν φωτισμόν. Ὁ Ἱεροφάντης, περιβεβλημένος πορφύραν, ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρων χρυσοῦν στέφανον κεκοσμημένον δι' ἑπτὰ ἀστέρων, ἐκάθητο ἐπὶ ἀργυροῦ θρόνου, ἱδρυμένου ἐπὶ ὀκρίβαντος καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς συνελεύσεως· οἱ λοιποὶ Μάγοι, ἐν λευκοῖς στιχαρίοις, μετὰ χρυσοῦ στεφάνου ἄνευ κοσμημάτων, ἐτοποθετοῦντο ἐν τριπλῷ ἡμικυκλίῳ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἐπὶ χαμηλοτέρων ἑδρῶν.

Ὄπισθεν τοῦ ἱεροφαντικοῦ θρόνου, ὑπὸ πορφυροῦν ὑπόστυλον θόλον, ἐφαίνετο τὸ κολοσσαῖον ἄγαλμα τῆς ***Ἴσιδος***, προσωποποιΐας τῆς Φύσεως, συγκείμενον ἐκ μίγματος μολύβδου (μετάλλου καθιερωμένου εἰς τὸ ***Ῥεμφὰ***, δαιμόνιον τοῦ πλανήτου ***Κρόνου***), κασσιτέρου (καθιερωμένου εἰς τὸν ***Πι-Ζέους***, δαιμόνιον τοῦ ***Διός***), σιδήρου (ἀφιερωμένου

εἰς τὸν *Ἔρτοσι*, δαιμόνιον τοῦ *Ἄρεως*), χρυσοῦ (εἰς τὸν *Πι-Ῥέ*, τὸ τοῦ *Ἡλίου*), χαλκοῦ (εἰς τὸν *Συρώθ*, τὸ τῆς *Ἀφροδίτης*), ὑδραργύρου στερεοποιημένου (εἰς τὸν *Θὼθ* ἢ *Πι-Ἑρμῆν*, τὸ τοῦ *Ἑρμοῦ*), ἀργύρου (ἀφιερωμένου εἰς τὸν *Πι-Ἰόχ*, δαιμόνιον τῆς *Σελήνης*).

Ἡ Ἶσις ἔφερε διάδημα τριγωνικὸν ἐξ ἀργύρου κλπ.

Ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροφάντου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κρύπτης, ἔκειτο μεγάλη κυκλοτερὴς τράπεζα, ἐφ' ἧς ἦτο ἐγκεχαραγμένη ἡ θεωρητικὴ εἰκὼν τοῦ ὡροσκοπίου περὶ οὗ διελάβομεν ἤδη. Ἡ τράπεζα αὕτη ὑπεβαστάζετο ὑπὸ 12 καρυατίδων, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἦτο ἔμβλημά τι τῶν ζῳδιακῶν σημείων. Τὰ ἴδια ταῦτα σημεῖα ἦσαν ἐπίσης γεγλυμμένα ἐν μονογράμμασιν ἐπὶ εὐρέος χρυσοῦ κύκλου συνηρμοσμένου ἐντὸς ὁλκοῦ γεγλυμμένου πέριξ τῆς τραπέζης. Ὁ κύκλος οὗτος, διῃρημένος εἰς 12 μέρη καὶ διὰ μηχανικῆς συναρμογῆς κινούμενος, ἐστρέφετο κατὰ βούλησιν ἵνα παρουσιάζῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς Ἀνατολῆς τὰ 12 σημεῖα τὰ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐποχὴν γεννήσεώς τινος οἱασδήποτε. Εἰς τὸ κέντρον τῆς τραπέζης ἦτο ἄξων τις διερχόμενος τῶν κορυφῶν ἑπτὰ κινητῶν βελονῶν, ὧν ἑκάστη συνέκειτο ἐκ τοῦ μετάλλου τοῦ καθιερωμένου εἰς τὸ πλανητικὸν δαιμόνιον ὅπερ παρίστα. Ὅτε ὁ ζῳδιακὸς κύκλος ἐστερεοῦτο, διηύθυνον τὸν πλανήτην τὸν παρ' ἑκάστης βελόνης δηλούμενον ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ ὡρισμένου ὑπὸ τῶν μαγικῶν ὑπολογισμῶν. Ἡ *Ἀνατολὴ* καὶ ἡ *Δύσις* αὐτοῦ τοῦ οὐρανογραφικοῦ ἐπιπεδοσφαίρου ἐσημειοῦντο διὰ δύο ὀρειχαλκίνων κρηπίδων, ἐφ' ὧν ἦσαν δύο πίνακες ἐκ κηρώματος· ἐπὶ τῶν πινάκων τούτων ὁ παρατηρητὴς Μάγος ἐσημείου τὰ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν του. Ἡ σπουδὴ αὕτη ἐπιστοποίει τὴν ὑπερτάτην δοκιμασίαν τῆς μυσταγωγίας. Ὁ Ἱεροφάντης ὑπέβαλλεν, ἐν πλήρει συνεδρίᾳ, εἰς τὸν ὑποψήφιον μύστην πρόβλημά τι τοῦ ὡροσκοπίου ἵνα τὸ χαράξῃ καὶ λύσῃ· ὤφειλε δὲ νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὸ τὸ ἔργον ἄνευ σφάλματος, ἄλλως ἀνεβάλλετο ἐπ' ἀορίστῳ ἡ παραδοχή του εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Μάγου τοῦ Ῥοδοσταύρου.

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν δόκιμόν μας οὗτινος αἱ ταλαιπωρίαι δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη. Ὁδηγεῖται λοιπὸν οὗτος, ἐν ὀδυνηρᾷ καταστάσει ναυαγοῦ, ὑδροσταγής, πυρέσσων ἕνεκα τοῦ ταράχου πασῶν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ φυσικῶν τε καὶ ἠθικῶν, ἐνώπιον τῶν Μάγων· οἱ 12 νεωκόροι τοποθετοῦνται ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ, δύο δ' ἐξ αὐτῶν δράττονται τῶν χειρῶν του ἵνα τὸν διακρατῶσιν ἀκίνητον.

«Υἱὲ τῆς Γῆς, τῷ λέγει ὁ Ἱεροφάντης, οἱ ἄνθρωποι τῆς πατρίδος σου σ' ἐθεώρουν σοφὸν καὶ φρόνιμον, σὺ δὲ συνῃσθάνεσο διὰ τοῦτο τῦφον μεγαλείτερον τοῦ θαυμασμοῦ τῶν συμπατριωτῶν σου. Ἤκουσες νὰ λέγωσιν ὅτι ἡμεῖς κατέχομεν θησαυρὸν γνώσεων ὑπερφυσικῶν καὶ δὲν ἡσύχασες πρὶν ἢ κατορθώσῃς νὰ εἰσδύσῃς μεταξὺ ἡμῶν. Ἱκανοποιήθησαν ἤδη οἱ ἄβουλοι πόθοι σου ; . . . Εἰς τί σοὶ ἐχρησίμευσαν ἥ τε ἀδηφάγος δοξομανία καὶ ἡ μάταιος εὐπιστία σου ; . . . Ἰδοὺ ὅτι κατέστης ἄθλιος καὶ αἰχμάλωτος, παραδοθεὶς σὺ ὁ ἴδιος εἰς τὴν διάκρισιν ἀγνώστου ἑταιρείας, ἧς τὰ μυστήρια ὠρέγου νὰ μάθῃς καὶ ἥτις διὰ πρώτην τιμωρίαν τῆς αὐθαδείας σου σὲ ἐνέκλεισεν ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς!. . . Ἤκουσες νὰ λέγουν περὶ τῶν δοκιμασιῶν μας, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μυστήριά μας καλῶς τηροῦνται, ἐφαντάζου, ἐν τῇ πενιχρᾷ σου σοφίᾳ ὅτι οἱ δόκιμοι θὰ ὑποβάλλωνται εἴς κενάς τινας τερατουργίας, ἱκανὰς νὰ ἐκπλήξωσι τὰ χυδαῖα μόνον πνεύματα, μετὰ δὲ ταύτας θὰ ἔβλεπες τὴν ἀναλαμπὴν τῆς ἀποθεώσεως τῆς εὐχεροῦς τόλμης σου. Δὲν ἐσκέφθης ὅμως ὅτι ἡμεῖς, κύριοι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἠδυνάμεθα νὰ διαψεύσωμεν οἰκτρῶς τὴν ἀγέρωχον ταύτην ἀπερισκεψίαν σου. Δι' ἑνὸς μόνου σημείου δύναμαι νὰ σὲ καταβυθίσω ζῶντα εἰς τὰ βάθη τῶν ὑπογείων μας ὅπου θὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον τῆς ὀδύνης καὶ θὰ πίνῃς τὸ ὕδωρ τῆς ἀγωνίας μέχρι τῆς τελευταίας σου ἡμέρας! . . . Ἀλλ' ἡ ἐπιείκειά μας ἀνέχεται ν' ἀναδειχθῇ ὑπερτέρα τῆς εὐπιστίας σου· δὲν θ' ἀπαιτήσῃ μάλιστα παρὰ σοῦ ὅπως σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἢ τὸν ἐπίσημον ὅρκον σου, ὅτι οὐδέποτε εἰς ὄντινα δήποτε θ' ἀποκαλύψῃς τὸ ἐλάχιστον τῶν ὅσων εἶδες καὶ ἤκουσες τὴν νύκτα ταύτην. Ὁρκίζεσαι λοιπόν ; . . . »

Ὁ δόκιμος εἰσηγούμενος χαμηλοφώνως παρά τινος τῶν Νεωκόρων, ἀπαντᾷ: «Ὁρκίζομαι ! . . .»

Ὁ Ἱεροφάντης διατάσσει τότε τοὺς Νεωκόρους νὰ τὸν ὁδηγήσωσιν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐκεῖ νὰ γονυπετήσῃ. Εἶτα ὑπαγορεύει μεγαλοφώνως, ὁ δὲ δόκιμος ἐπαναλαμβάνει, φράσιν πρὸς φράσιν τὸ ἑξῆς τυπικόν: «Ἐνώπιον τῶν ἑπτὰ Δαιμονίων τῶν τελούντων τὰ θελήματα τοῦ ἀφάτου Ὄντος, τοῦ αἰωνίου καὶ ἀπείρου, ἐγὼ (*τὸ ὄνομα τοῦ δοκίμου*) . . . , υἱὸς τοῦ (*τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς*) . . . γεννηθεὶς (*ἐδῶ ἡ ἐποχὴ τῆς γεννήσεως, τὰ ὀνόματα τῆς γενεθλίου πόλεως καὶ πατρίδος*) . . . , ὀμνύω νὰ κρατήσω σιγὴν εἰς ὅ,τι εἶδον, ἤκουσα, θὰ ἴδω καὶ θ' ἀκούσω ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τῶν ἱερέων

τῆς θείας Σοφίας. Ἂν δέ ποτε παραβῶ τὸν ὅρκον μου, καθίσταμαι καταδικαστέος νὰ μὲ σφαγιάσωσι, νὰ μ' ἀποσπάσωσι τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν καρδίαν, νὰ ἐνταφιασθῶ ἐντὸς τῆς ἄμμου τῆς θαλάσσης ἵνα τὰ κύματα μὲ καλύψωσι δι' αἰωνίας λήθης.

«—Εἴμεθα μάρτυρες τοῦ λόγου σου, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἱεροφάντης, καὶ ἄν ποτε ἤθελες καταστῇ ἐπίορκος, ἀόρατος ἐκδίκησις θὰ παρακολουθῇ τὰ βήματά σου· θὰ σὲ συλλάβῃ ἐν παντὶ τόπῳ, εἰς πᾶν μέρος, ἔστω καὶ εἰς τὸν ὑψηλότατον τῶν θρόνων, ἵνα σὲ ὑποβάλῃ εἰς τὸ παραδεδεγμένον σοι πεπρωμένον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης συγκαταριθμεῖσαι μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς Σοφίας, καὶ θὰ φέρῃς, μεταξὺ ἡμῶν, τὸν τίτλον τοῦ ζηλωτοῦ, μέχρις οὗ, διά τινος μεγάλης πράξεως ὑπακοῆς ἢ αὐταπαρνήσεως, ἀξιωθῇς νὰ ἀνέλθῃς εἰς ἀνώτερον βαθμόν . . .»

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν λόγων τούτων, δύο Νεωκόροι, φέροντες ἕκαστος ἀνὰ ἓν ποτήριον, τοποθετοῦνται ἀθορύβως ἑκατέρωθεν τοῦ βωμοῦ· τρίτος τις τίθεται ὄπισθεν τοῦ δοκίμου, ἵνα λύσῃ μετ' ὀλίγον τὸν ἐπίδεσμον, ὀλίγον δ' ὀπισθέτερον τέσσαρες *Μελανοφόροι* ἐκτυλίσσουσι μεγάλην τινὰ μέλαιναν ὀθόνην.

«Οἱ Μάγοι ἅπαντες, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἱεροφάντης, ὀφείλουσί μοι ὑποταγὴν ἀπόλυτον. Ὁρκίσθητί μοι λοιπὸν καὶ σὺ ὁμοίαν ὑποταγήν !...»

Ὁ δόκιμος ὁρκίζεται καὶ πάλιν.

«Πρόσεξε καλά ! . . . ἀναφωνεῖ ὁ Ἱεροφάντης. Ἂν δὲν ὠρκίσθης ἢ διὰ τῶν χειλέων, ἀναγινώσκομεν ἐν ταῖς καρδίαις, τὸ δὲ ψεῦδος, μεταξὺ ἡμῶν, τιμωρεῖται διὰ θανάτου ! . . .»

Τρομερὸς τότε θυελλώδης πάταγος, προξενούμενος παρά τινος ἀοράτου μηχανισμοῦ, βρέμει εἰς τὰ βάθη τῆς Πυραμίδος· ἐκρήξεις νάφθας φλεγούσης μιμοῦνται τὰς λάμψεις τοῦ κεραυνοῦ· αἱ ἑπτὰ λυχνίαι τοῦ θόλου σβέννυνται αἴφνης· ἡ κρύπτη φωτίζεται μόνον ἐκ τῶν ὠχρῶν πυρῶν τῶν ἐπὶ τῶν μορφῶν τῶν σφιγγῶν τρεμόντων.

Κατὰ τὴν τεχνητὴν ταύτην θύελλαν, ὁ ἐπίδεσμος τοῦ δοκίμου ἀποσπώμενος παρὰ τοῦ τρίτου Νεωκόρου, πίπτει κατὰ γῆς. Τὸ βλέμμα του παρατηρεῖ ἐν φανταστικῇ λάμψει ὅλους τοὺς Μάγους ἐπὶ ποδὸς καὶ διευθύνοντας ρομφαίας κατὰ τοῦ στήθους του: θέαμα μεγαλοπρεπές, ἀλλὰ τρομακτικόν.

«Αἱ ρομφαῖαι αὗται, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἱεροφάντης εἶνε συμβολικαὶ τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη εἶνε

ἐνίοτε βραδεῖα, σφαλερά, ὁ δὲ παρ' αὐτῆς ἐμπνεόμενος φόβος οὐδόλως ἀναχαιτίζει τὰς θρασείας καρδίας . . . . . Ἡμεῖς θέλομεν ἵνα καὶ ὁ Οὐρανὸς μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν νέων μυστῶν. Μοὶ ὡρκίσθης ἀπόλυτον ὑπακοήν: ὀφείλεις ν' ἀποδείξῃς τὴν εἰλικρίνειάν σου, ἀποδεχόμενος δοκιμασίαν τινὰ ἐξ ἧς μόνον ὁ Παντοδύναμος δύναται νὰ σὲ προφυλάξῃ, . . . ἂν σε κρίνῃ ἄξιον νὰ ζήσῃς.

Οἱ Μάγοι τότε καταβιβάζουσι τὰς ρομφαίας, οἱ δὲ Νεωκόροι φέροντες τὰ δύο ποτήρια πλησιάζουσι πρὸς τὸν ὑποψήφιον.

«Ἰδὲ αὐτὰ τὰ ποτήρια, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἱεροφάντης· τὸ ποτὸν τοῦ ἑνὸς εἶνε ἀκίνδυνον, ἐνῷ τὸ τοῦ ἑτέρου εἶνε δηλητηριῶδες. Σὲ διατάσσω νὰ λάβῃς τὸ ἓν εἰκῇ καὶ νὰ τὸ κενώσῃς διὰ μιᾶς! . . . .»

Ἂν ὁ ὑποψήφιος, κατάπληκτος ἐκ τοῦ πράγματος, ἀποποιηθῇ νὰ ὑπακούσῃ, νέος βόμβος βροντῆς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ μυσταγωγία διεκόπη. Οἱ τέσσαρες Μελανοφόροι ρίπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν μεγάλην μέλαιναν ὀθόνην, τὸν καταρρίπτουσι κατὰ γῆς, τὸν κυλίουσιν εἰς τὰς πτυχὰς αὐτῆς καὶ τὸν ἀπάγουσιν.

Ὁ φοβηθεὶς νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὴν ὁρκισθεῖσαν ὑπόσχεσιν διὰ διπλοῦ ὅρκου ἐξευτελίζει ἐς ἀεὶ ἑαυτόν. Θὰ τῷ ἐπιτραπῇ λοιπὸν νὰ ἐπανέλθῃ μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν του καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ: «Ἠθέλησα νὰ μυηθῶ εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν τῶν διασήμων Μάγων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὑποκλίνεται ἅπασα ἡ Αἴγυπτος, ὡς ἐνώπιον ἡμιθέων, ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε κακοῦργοι ἢ τρελλοί, καθότι οὐδεὶς συγκαταλέγεται μεταξύ των ἂν δὲν διαφύγῃ τυχαίως τὴν περίπτωσιν τῆς δηλητηριάσεως· ἐπειδὴ δ' ἐπανέστην κατὰ τοιαύτης δοκιμασίας μ' ἀπέβαλον περιφρονητικῶς· ἀλλ' ἐγὼ κατακρίνω τὴν περιφρόνησίν των καταγγέλλων καὶ αὐτοὺς ὡς θηρία εἰς τὴν φρίκην τῶν ἐθνῶν! . . .»

Ὄχι· ἡ ἀποδειλίασις ἢ ἡ ἀντίστασις ἑνὸς ὑποψηφίου δεδεμένου ἤδη διὰ τοῦ ὅρκου δὲν ἐπέτρεπε πλέον νὰ τῷ δοθῇ τοιαύτη ἐλευθερία ὅπως καταχρασθῇ αὐτὴν ὡς ἀνωτέρω. Δὲν τὸν ἐφόνευον μὲν οἱ Μάγοι, ἀλλὰ τὸν ἐνέκλειον ἐπὶ ἑπτὰ σελήνας ἐντὸς ὑπογείου τινὸς τῆς Πυραμίδος, μὲ μίαν λυχνίαν, ἄρτον καὶ ὕδωρ, ἀνανεουμένων καθ' ἑκάστην ὑπὸ δύο σιγηλῶν ἐπισκεπτῶν. Πλησίον του κατετίθετο βιβλίον τι ἐξ ἀποφθεγματικῶν γνωμολογιῶν, περιέχον τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν, τοὺς ὁμοίους του καὶ πρὸς

(ἕπεται συνέχεια)